

Secetă

Marin Mihalache

Peste țarină vara ca un furnal
își aprinsese toate cuptoarele
și limbile flăcărilor topeau
aripile păsărilor rătăcite în zbor.
Doar umbrele rămâneau desenate
în pulberea albă a drumurilor.

Visam lujeri de iederă uscată
cățărându-se precum flăcările
până la marginile cerului,
arbori chirciți de noduri, arderi pe rug,
floarea secetei, floare galbenă de mușetel,
coroană aprinsă de spini a soarelui
încununând creștetul pământului.

Ne spălam frunțile în râuri de sudoare
și cu tălpi sângerânde cutreeram câmpia
toropită ca o dropie adormită pe cuib.
Treceam visători spre coline și umbra
venea din ce în ce mai ușoară din urmă,
se evaporă ca apa la fiecare adiere de vânt.

Spicele se aplecau în fața noastră greoaie,
faceau mătânii până la talpa pământului
unde frânghii negre de furnici amețite
sunau din surle și trâmbițe vestind
că peste câmpie se va năpusti
în curând dezlănțuită furtuna.

Și totuși ne era dor de drumuri.
Taina asta n-o pot ști decât peregrinii.
La marginea drumului pe o cruce de brad
cineva scrisese cu polen căzut de pe aripi de fluturi:
„Călătorule, amână-ți plecarea!”

Copyright © 2017 Marin Mihalache